

Sanal Yaşama Özenmemeli

– safdeha · 30 Haziran 2020

İnsanlar hiç görüşmeler, sanaldan yazıp dedikodu yapsalar, hatta zikir yapsalar... Bir kafede, evde kahve, çay içmeseler... Canları savaşmak istiyorsa, bir oyunun içinde bunu yapsalar, hani ölen nasılsa gerçek değil deseler... Sanaldan para kazansalar, çalışsalar, yemek siparişlerini buradan yapsalar, kapıları önünde paketi getireni görmeden alıp yiyip içseler... Pencereden güneş, yıldız, bulut, yağmur ve ay görünse, yalnızca rüzgar esse... Deprem olup sarsılrsa, evi yıkılmadığı için nasılsa bana bir şey olmadı, dışarıda ne olup bitti bana ne dese... Akrabayı, geçmişini, iyi kötü olaylardan haberi olmasa... Neymiş ünvan, neymiş lider olmak, neymiş itiş kakış, neymiş zenginlik uğruna yapılan kötülükler dese... İnsanlardan kopabilir mi, mutlu olabilir mi, böyle yaşayarak kendini özgür hissedebilir mi? Anne veya baba olmak istemez mi? Aşka hayır diyebilir mi? Hücrede insan farkındalık mı hisseder ki?

Bugün ki dünyada, insan mecbur olmadıkça dostluğa, ilişkiye, belirsiz geleceğe mana veremiyor. İnsan bir şekilde kazanıyor ve kazandığını harcıyor, tükettikçe tüketiyor. İsraf ediyor umursamıyor. Aşklar bayat, Leyla ve Mecnunlar anlamını yitirmiş, evlilik manasız geliyor. Haydi evlenelim diyenlerse, ben kazanıyor, ben harcıyorum, ben sen diyerek ortak amaçla yaşamak yerine, ayrışıyorlar. Çocukları anne ve babadan kopuyorlar. Ne anne ne baba ve ne de çocukları sevginin olduğu bir geleceği kucaklayabiliyorlar. İnsanlar, paylaşıyorlar belki ama insan gibi değil... Bu değerler sanala sahip çıkan ve içine kapanan insan sayısını artırıyor, maalesef! Yarar görmedim zararda görmeyim diye teselli buluyorlar.

Maneviyat bile, bozulmuş yemek gibi... İnsanlar okumuyor, okuyan ise yanlış anlatarak ve yönlendirerek insanların kırık mutluluğunu ellerinden alıyorlar. İnsanlar da papağan gibi, çarpılmış gibi ezberin içinde tarumar oluyorlar. İnsanın kalbine huzur mayası veren din de böylece yaşanamaz hale geldi. İnsanı Allah korkusu ile, kalbinde sevgi mayalayan dinde böylece fayda vermiyor insan olmaya.

Sanal asla tavsiye edilecek bir yaşama alanı değil. İnsanlar en doğru yaşamı bulmak için mücadele etmeli... Atalarımız, Kurtuluş Savaşı ile verdikleri bu güzide vatanda, bizde insanı insan yapan değerler için savaşmış, onları yaşanılır kıлып, geleceğe insanlık mirasını bırakmanın gayesini gütmeliyiz. Devletler artık sanal dünyanın erleri ile bir vatani istila ediyor, insanları içine kapatıyor. Bu oyunlara son verecek mücadelenin, atalarımızın yaptığı savaşlardan farkı yok. Sanal dünyanın hakimiyetini çocukların elinden almak lazım. Ben çocuğuma 15 yaşında telefon aldım, bende ki telefonu eline verip oyun oyna demedim. Çok gezdik, gezdiğimiz yerlerde güzide tarihimiz ve yaşananları rehberden öğrendik. Oyuna, yüzmeye gitti, basketbol oynadı, bisiklete bindi, koştu, her şey doğanın içinde en doğrusuydu. Topunu eline alıyor basket oynayacağım diyor, kimse olmazsa da tek başına. Telefonda oyun oynasa ona köle olmuyor ve zamanla sınırlıyor, nefesine hakim oluyor.

Sanal dünya maalesef çocukluktan başlıyor. Medya aletleri ile oyun oynadığı zaman çocuğumuz çok mutlu oluyoruz, hatta ne kadar akıllı, oyunu hemen kavradı ve oynuyor diye de seviniyoruz. O oyun oynarken bizde serbest kalıyoruz ya, demeyin keyfimize... Eğer çocuğumuz varsa, onunla çocuk olup doğal oyunlarla onun meşgul olmasını sabırla yapmalıyız. Eğer ona gereken zamanı ayırmazsak, o gelecekte sanal dünya müptelası olacaktır. Her çözümü onun içinde arayacaktır. Mavi Balina gibi oyunlarla, belki de kendini öldürecektir.

Sonuç olarak sanal dünyada yaşayan insan, adam gibi adam olmaz. Nefes alır ama olsa olsa robot olur. Onlardan gelecek acımasızlığı, bir caminin içinde ki cemaatin vahşi katliamlarını, neden olduğunu anlayamadığımız dramları asla anlayamayız. Çocukları sanal dünyadan uzak, en doğal ortamlarda büyötmek dileğiyle.

Saffet Kuramaz